

Udsvilling, som man maa ønske, at hun bestandig maa være modtagelig for, kan have sit Hjem i en Bolig, der er nogenlunde anstændig og hyggelig; men man vil ved at ombytte den ordentlige Sordemoderbolig med en Pengeløn udsætte sig for, at maaffe mangen en Sordemoder kunde komme i Fristelse til at ville spare paa Lønnen og nøies med en mindre god Bolig. Dette Hensyn har man som sagt tillagt en ganske særlig Vægt, og Følgen deraf har ogsaa været, at man i mange Aar, hvor man har været inde paa den Vej at stille sig af med de faste Sordemoderboliger, har i Erkendelse af det Rigtige i denne Betragtning standet dermed. Jeg skal sige til, at, forsaavidt det ikke ganske alene beror paa Amtsraadene, hvorledes disse Ting skulle styres, men at ogsaa Justitsministeriet har et Ord at tale med i saa Henseende, har Ministeriet, hvad dette Forhold angaar, udtalt dette Ord i Overensstemmelse med, hvad navnlig Sundhedskollegiet har gjort gjældende. — Den ærede Landssthingsmand for 2den Kreds udtalte, at man maatte ønske, at der blev i visse Maader ført et skarper Tilsyn med de fast ansatte Sordemødre. Dette kan jeg ikke benægte og skal derfor heller ikke gjøre det. Jeg skal kun erindre om, at Tilsynet med disse fast ansatte Personer, forsaavidt det føres af Embedslægerne, for en Del kommer til at bero paa, hvorledes i det Hele taget den paa Dagsordenen staaende Medicinalordning maatte blive. Jeg betragter det rigtig nok som en Selvfølge, at Tilsynet maa føres af tilstrækkelig kyndige Personer, altsaa navnlig af Distriktslæger. Naar det samme høitærede Medlem udtalte, at man maaffe vilde naae til et skarper Tilsyn ved at overdrage til Amtsraadene at ansætte og afskedige Sordemødrene, kan jeg ikke være enig dert. Jeg vedskjender mig aabent den Anskuelse, at jeg anser det for meget uheldigt, at Myndigheder, der ere sammensatte af større eller mindre Kredse af Personer, skulle ansætte og afskedige, navnlig ansætte, forskjellige Bestillingsmænd. Dertil kommer, at med al mulig Respekt for Amtsraadene kan man ikke altid forudsætte, at de ere i Besiddelse af den Indsigt i disse Forhold, som dog er ønskelig.

Erst: Jeg troede ikke, da jeg før havde Ordet, at have sagt Noget som helst, der kunde give den høitærede Landssthingsmand fra 2den Kreds (Haffner) Anledning til at tro, at jeg havde ham mistænkt for væsentlig at interessere sig for Sordemødrene, og ikke for Befolkningens Læve. Overimod, jeg holder mig overbevist om, at den ærede Landssthingsmand denne Gang som altid særlig har denne sidste for Øie og paa ingen Maade en enkelt Klasse eller enkelte Personers Læve. Men saa maa jeg ogsaa bede den ærede Landssthingsmand være overbevist om, at det, naar jeg har udtalt mig tilbøielig i en Retning, der gaar

imod hans, langtfra er, fordi jeg har overset Befolkningens Interesser i dette Spørgsmaal, eller fordi jeg har Noget imod den bestemte Klasse, som vi her beskæftige os med; men det er kun fordi det er min fulde Overbevisning, at man vil begaa en Uret, naar man vil anlægge et og samme Maal for, hvad der er ønskeligt og passende i samtlige Landets Dele og samtlige Landets Distrikter. Det er denne Overbevisning, som har ført mig til at henstille, om man ikke kunde naae det Samme, eller rettere sagt naae langt Mere ved at give en ganske vist begrænset Frihed til de lokale Autoriteter til at bestemme Lønningsforholdene, i Stedet for at skære det over een Ram hele Landet rundt. Det foreligger jo — talfet være den høitærede Ministers Bemærkninger til Lovforslaget — klart nok, at Tallet af de lokale Autoriteter, Amtsraadene, have erklæret sig imod, at der gives nogen Lønningsforhøielse. Præsumtionen er altsaa for, at i Flertallet af Distrikterne trænges der ikke til nogen Lønningsforhøielse, hvorimod jeg ganske vist ikke kan benægte, at der, da 5 Amtsraad have erklæret sig i denne Retning, sandsynligvis i andre Egne af Landet er en overveiende Trang tilstede. Nu ser jeg dog i Virkeligheden ikke, hvorledes disse to Hensyn kunne forliges, hvorledes man paa den ene Side skal undgaa at lægge en unødvendig Byrde paa Flertallet af Amtsrepartitionsfondene og paa den anden Side undgaa at tilidsætte det Hensyn, som skyldes de i Virkeligheden flattere stilledes Kredse; jeg ser ikke, hvorledes dette kan naas uden ved ved at følge den Vej, jeg har antydnet: at lade de nuværende Lønningsbestemmelser blive staaende som et Minimum og tilstede de lokale Styrelser, Amtsraadene, at forhøje Lønnen, hvor de anse det for hensigtsmæssigt, enten for hele Amtet eller for enkelte Distrikter, vel at mærke, indenfor en vis Grændse. Det forekommer mig, at man netop derigjennem vil naae det, som man tilsigter, at afhjælpe Trangen, hvor den er tilstede, uden at paalægge en unødvendig Byrde, hvor denne Trang ikke er tilstede, og at denne i alt Fald ikke er tilstede, hvor Amtsraadene have erklæret sig derimod, det vil jeg til det Sidste hænde med Bestemthed; thi man behøver kun at hende Lidet til Amtsraadenes Berekvillighed til overhovedet at bevilge Penge til alle nyttige og fornuftige Foretagender i Amtet, og blandt Andet ogsaa til Lønningsstilleg for alle mindre Bestillingsmænd nu, da Dyrtidens Tryk har rammet dem, for at vide, at, dersom de erkjendte en Trang at være tilstede for denne Klasse af Bestillingsmænd, vilde de ogsaa der have søgt at afhjælpe Trangen gennem Lønningsstilleg. Jeg tror, at Amtsraadenes Interesse for Institutionen overhovedet ogsaa kan vise sig paa andre Maader end netop ved at forøge den faste Lønning. Jeg tror ikke at feile, naar jeg siger, at de allerfleste Amtsraad frivillig yde Penge til Udsvillingen og